

Arrest

**nr. 66 856 van 19 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 24 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 april 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. KEERSMAEKERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 11 december 2009 het Rijk binnen en werd op 18 december 2009 in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waarvan de geldigheidsduur verstreek op 10 maart 2010.

1.2. Op 19 februari 2010 diende verzoekster een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 2 juli 2010 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. De Raad verwierp bij arrest nummer 49 610 van 14 oktober 2010 het beroep dat door verzoekster werd ingesteld tegen de beslissing die de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 2 juli 2010.

1.5. Verzoekster diende op 18 november 2010 een tweede aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 6 april 2011 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 26 april 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 18.11.2010 door [K. K. I.], [...] en van Oekraïense nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst: uit de vorige aanvraag gezinshereniging die betrokkene deed op 19.02.2010, bleek dat betrokkene over een pensioen beschikt in het land van herkomst en bijgevolg niet als onvermogen kan beschouwd worden. Aangezien betrokkene bij deze nieuwe aanvraag niet heeft aangetoond dat zij op heden niet meer over dit pensioen beschikt, blijft gelden dat betrokkene niet als onvermogen kan beschouwd worden.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon: betrokkene legt als bewijs hiervoor verklaringen op eer door derden voor waaruit moet blijken dat deze derden geld hebben overgemaakt van de referentiepersoon aan betrokkene. Deze verklaringen op eer kunnen niet aanvaard worden als bewijs aangezien ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden.

Omwille van deze redenen wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoekster niet aantoont onvermogen te zijn aangezien zij niet zou aantonen op heden niet meer over een pensioen te beschikken.

Terwijl het onmogelijk blijkt voor verzoekster hierover een officieel document te verkrijgen.

Dat verzoekster, hoewel van Oekraïense origine, lange tijd in Oezbekistan gewoond heeft en daarna naar de Verenigde Staten gevlucht is. Hierdoor heeft zij geen pensioenrecht opgebouwd in Oekraïne voor de lange periode dat zij daar niet gewoond heeft.

Dat de dochter van verzoekster meermaals de Oekraïense ambassade gecontacteerd heeft (verzoekster is hier zelf niet toe in staat, gelet op haar medische toestand) met de vraag hiervan een attest of officieel document te willen bezorgen.

Dat hier niet werd op ingegaan door de ambassade.

Dat de dochter van verzoekster zich vervolgens meermaals naar de Oekraïense ambassade te Brussel begeven heeft om persoonlijk een attest te gaan ophalen waaruit zou blijken dat verzoekster niet meer over dit pensioen zou blijven beschikken.

Dat hier weerom niet werd op ingegaan door de ambassade.

Dat verzoekster geen familie meer heeft in Oekraïne die haar zou kunnen helpen bij het bekomen van dit gevraagd bewijselement.

Dat het voor verzoekster bijgevolg onmogelijk is om aan te tonen dat zij niet meer over dit zeer beperkt pensioen ten bedrage van 1.152,92 Uah/maand (= 112,56 euro) kan blijven beschikken.

Dat een pensioenrecht ten bedrage van 112,56 euro als enige bron van inkomsten alleszins reeds een onvermogenheid aantoont.

Dat uit alle andere elementen van het dossier blijkt dat verzoekster onvermogen is.

Verzoekster bezit geen onroerend goed (stuk 4) en verzoekster verkreeg financiële steun van haar Belgische familie om te overleven (stuk 5a,b,c).

Dat respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier.

Dat door de Dienst Vreemdelingenzaken had moeten nagegaan worden dat het inderdaad voor verzoekster onmogelijk is om te bewijzen dat zij niet meer over haar pensioen kan beschikken.

Dat hierdoor de Dienst Vreemdelingenzaken haar beslissing niet op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid."

3.1.2. Verweerder antwoordt als volgt:

"In de bestreden beslissing wordt verder terecht gesteld dat verzoekster niet aantoonbaar is over een pensioen te beschikken in het land van herkomst. Hiermee toont de verzoekende partij inderdaad niet aan dat zij onvermogen is in haar land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf.

Dat zij geen attest dat het tegendeel bewijst zou kunnen bemachtigen in zijn land van herkomst wordt geenszins aannemelijk gemaakt.

Verder laat de verwerende partij gelden dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid terecht heeft geoordeeld dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Verder is het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet toegestaan om een feitelijke herbeoordeling te maken van verzoeksters dossier.

[...]"

3.1.3. De Raad merkt op dat het toekomt aan de vreemdeling die voorhoudt te voldoen aan de vereisten om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk toegelaten te worden hiervan het bewijs te leveren. Verzoekster die om de afgifte verzocht van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als ascendent ten laste van haar Belgische dochter diende bijgevolg, gelet op de artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), onder meer aan te tonen dat zij ten laste was van haar dochter. Verweerder oordeelde dat aangezien verzoekster voorheen, in het kader van een andere aanvraag, het bewijs aanbracht dat zij over een pensioen

beschikte en zij niet aantoonde dat zij niet verder van deze pensioenuitkeringen kon genieten er niet kon besloten worden dat verzoekster onvermogen was en bijgevolg niet bleek dat zij ten laste was van haar dochter. Verzoekster stelt dat zij pogingen ondernam om een officieel attest te verkrijgen waarin werd bevestigd dat zij niet meer over haar pensioen zou kunnen blijven beschikken, doch dat zij er niet in slaagde een dergelijk stuk te verkrijgen. Zij toont hiermee evenwel niet aan dat verweerder de door haar aangebrachte overtuigingsstukken niet correct zou hebben beoordeeld of dat hij zou nagelaten hebben om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden. Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert voorts niet dat, indien een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient in gebreke blijft om bepaalde overtuigingsstukken mee te delen en geen melding maakt van mogelijke problemen inzake het verwerven van deze overtuigingsstukken, verweerder een onderzoek dient te starten naar de eventuele onmogelijkheid voor deze vreemdeling om bewijsstukken aan te brengen.

Door verder aan te geven dat zij – zo zij al over haar pensioen zou kunnen beschikken – haar pensioen als onvoldoende beschouwt, geeft verzoekster te kennen haar situatie anders te beoordelen dan verweerder maar toont zij niet aan dat verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel miskent.

Uit de gegevens van het dossier blijkt voorts dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) en van *“het arrest Jia C-1/05 van het Europese Hof van Justitie.”*

Haar betoog luidt als volgt:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verklaringen op eer die werden voorgelegd door verzoekster niet in aanmerking neemt als bewijs.

Terwijl het Hof van Justitie in haar rechtspraak bevestigde dat het ‘ten laste zijn’ een feitenkwestie is en op alle mogelijke manieren bewezen mag worden (Arrest Jia C 1/05 - stuk 6)

Dat verzoekster de financiële steun van de referentiepersoon niet kan bewijzen door middel van bankafschriften aangezien de financiële steun weldegelijk plaats vond door middel van derden (vrienden) die telkens een contante som geld aan verzoekster bezorgden tijdens hun reis naar Oekraïne.

Dat deze manier van financiële steun evenzeer aangeeft dat verzoekster ten laste was van de referentiepersoon.

Dat uit de verklaringen op eer blijkt dat verzoekster meer dan 6 maanden voor haar aankomst in België ten laste was van de referentiepersoon.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken eigen criteria toepast die in strijd zijn met de mogelijkheden voorzien door de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Dat de bindende werking van een prejudicieel uitleggingsarrest geldt voor alle rechtscolleges in de lidstaten die op de in het arrest beantwoorde vraag stoten.

Dat bovendien uit de begeleidende nota van de Europese Commissie bij richtlijn 2004/38/EC (stuk 7) blijkt dat het ten laste zijn van een familielid conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, een feitelijke situatie uitmaakt welke individueel moet bestudeerd worden.

Dat hierbij rekening moet worden gehouden met elk bewijs dat werd aangebracht door de verzoeker.

Dat het omzetten van een Europese Richtlijn niet inhoudt dat lidstaten een ongelimiteerde vrijheid hebben om eigen criteria vast te stellen, (pag. 6 stuk 7)

Dat de eis van de Dienst Vreemdelingenzaken strijdig is met de richtlijn van de Commissie en de rechtspraak van het Hof van Justitie.”

3.2.2. Verweerder werpt het volgende op:

“Dienaangaande merkt de verwerende partij op dat de Richtlijn 2004/38 werd geïntegreerd in de in de Vreemdelingenwet d.m.v. de Wet van 25.4.2007 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2 van de Wet van 25.4.2007 bepaalt het volgende:

“Deze wet integreert onder meer de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetene onderdanen van derde landen en van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, en artikel 11, § 2, d), van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Ook in het K.B. van 7.5.2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied. het verblijf. de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, staat vermeld in artikel 1:

“Dit besluit integreert de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Dienaangaande verwijst de verwerende partij nog naar een arrest dd. 20.2.2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rolnr. 23.332):

[...]

Terwijl verzoekster niet heeft aangetoond dat de stortingen waarvan sprake werden overgemaakt door de referentiepersoon aan verzoekster persoonlijk.

“In casu wordt het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd omdat de aangebrachte inkomsten van de zoon van verzoekers niet beschouwd kunnen worden als zijnde voldoende en stabiel om een effectieve ten lasteneming van de aanvragers in België te verzekeren, die een levensstandaard garandeert, rekening houdende met het in België geldend integratie inkomen. Verzoekers stellen dat hun zoon over een totaal inkomen van 2983,83 euro per maand beschikt. Dit inkomen is samengesteld uit werkloosheidsuitkeringen en kinderbijslag. Vooreerst wijst de Raad erop dat het doel van de kinderbijslag erin bestaat de ouders financieel te ondersteunen bij de opvoeding van de kinderen. Het is niet bedoeld om te voorzien in het levensonderhoud van derden, zoals verzoekers. Bijgevolg kan het ook niet voorkomen dat de verzoekers niet ten laste van de Belgische overheden zullen vallen.

Waar verzoekers stellen dat de Dienst Vreemdelingenzaken de kinderbijslag wel in aanmerking neemt voor de berekening van de solvabiliteit van een garant in het kader van visumaanvragen, wijst de Raad erop dat verzoekers een aanvraag voor verblijf van meer dan drie maanden ingediend hebben en geen visumaanvraag waarbij een attest van ten lasteneming ingediend kan worden.

De Raad merkt op dat uit een lezing van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat niet enkel verzoekers doch ook de referentiepersoon dient te voorkomen ten laste te vallen van de openbare overheden. Verzoekers hebben aan de hand van de ingediende stukken aangetoond ten laste te zijn van hun zoon en hebben eveneens aangetoond dat hun zoon op zijn beurt ten laste is van de Belgische staat. De verwerende partij dient enkel rekening te houden met het inkomen van de referentiepersoon in

functie van wie het verblijf wordt aangevraagd. Verzoekers ontkennen niet dat hun zoon, de Belgische referentiepersoon, ten laste valt van de openbare overheden, wel integendeel uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers uitdrukkelijk verklaren dat hun zoon beschikt over een werkloosheidsuitkering. Verzoekers zoon is bijgevolg ten laste van de Belgische overheid. Zelfs indien wordt aangenomen dat uit een lezing van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat enkel de bedoelde bloedverwanten in opgaande lijn niet ten laste mogen vallen van de openbare overheden stelt de Raad vast dat het in de geest van de wet niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij uit het inkomen van de referentiepersoon in casu afleidt dat verzoekers minstens onrechtstreeks ten laste komen van de Belgische staat. (R.v.V. nr. 49.147 van 5 oktober 2010)”

3.2.3.1. In de mate dat verzoekster de schending aanvoert van een niet nader omschreven bepaling van de richtlijn 2004/38/EG moet allereerst worden gesteld dat niet blijkt dat deze richtlijn in voorliggende zaak van toepassing zou kunnen zijn. In casu is er immers sprake van een zuiver intern Belgische situatie waarbij het recht op vrij verkeer of verblijf van een burger van de Unie niet in het gedrang is.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat verweerder terecht opwerpt dat deze richtlijn reeds werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekster toont dit evenwel niet aan.

3.2.3.2. Voorts moet worden benadrukt dat uit het arrest Jia van het Hof van Justitie van de Europese Unie inderdaad blijkt dat in concreto dient te worden onderzocht of een persoon ten laste is, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van ‘een situatie van reële afhankelijkheid’ van een familielid (cfr. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia). Uit dit arrest kan evenwel niet afgeleid worden dat het verweerder niet zou toegestaan zijn de bewijskracht van de hem voorgelegde stukken te beoordelen en te besluiten dat bepaalde documenten geen bewijswaarde hebben.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voert verzoekster de schending van het redelijkheidsbeginsel aan:

Zij stelt het volgende:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft besloten tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten zonder rekening te houden met de specificiteit van het dossier.

Terwijl het redelijkheidsbeginsel voorziet dat een bestuur niet kennelijk onredelijk mag handelen.

Dat het voor verzoekster, buiten haar wil om, onmogelijk is om het bewijs te leveren dat zij niet meer over een pensioenrecht ten bedrage van 1.152,92 Uah/maand (= 112,56 euro) zal beschikken indien zij zou terugkeren naar Oekraïne.

Dat zelfs indien verzoekster over dit pensioen zou beschikken, quod non, zij nog steeds onvermogen zou zijn en niet op een waardige manier zou kunnen overleven zonder de financiële steun van haar familie.

Dat verzoekster door middel van verklaringen op eer (stuk 5a,b,c) heeft aangetoond ten laste zijn geweest van haar familie wanneer zij zich nog in Oekraïne bevond.

Dat verzoekster niet op een andere manier kan aantonen dat zij financiële steun heeft genoten.

Dat verzoekster voldoet aan alle andere voorwaarden voor het verblijf van meer dan drie maanden als een familielid van een burger van de Unie, ook deze betreffende het ten laste zijn.

Dat ter vervollediging kan opgemerkt worden dat uit het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om verzoekster ten laste te nemen.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat een bestuursorgaan op evidente wijze een juist gebruik van zijn beleidsvrijheid hoort te maken.

Dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

Dat gelet op de inhoud van het dossier de Dienst Vreemdelingenzaken [...] kennelijk onredelijk geoordeeld heeft.”

3.3.2. Verweerder repliceert als volgt:

“Opnieuw nopen de opmerkingen van verzoekster de Raad tot [een] feitelijke herbeoordeling.

De verwerende partij laat desbetreffend gelden dat de gemachtigde bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de wet gestelde vereisten voor een verblijf van meer dan drie maanden als bloedverwant in opgaande lijn van een familielid van een burger van de Unie, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent terzake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidtoezicht hetgeen te dezen het voorwerp uitmaakt van de navolgende overwegingen (naar analogie met rechtspraak nopens het bewijs van ten laste zijn van een Belgisch descendent. zie o.m. R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008 R.v.V. nr. 10.222 dd. 21.04.2008, www.rvv-ccf.be).

“Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van ten laste zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e. d. m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidstoezicht” (R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008).

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoeker het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.”

3.3.3. De Raad dient te duiden dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006. nr. 2479/001, 94). De Raad is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfssituatie van verzoekster opnieuw ten gronde te beoordelen. De Raad kan een beslissing wel vernietigen indien zou blijken dat deze beslissing kennelijk onredelijk is. In casu toont

verzoekster dit met haar uiteenzetting echter niet aan. Het is immers niet kennelijk onredelijk om, indien een vreemdeling bij een eerste aanvraag om tot een verblijf toegelaten te worden reeds aangaf een pensioen te ontvangen, bij een tweede aanvraag aan te nemen dat deze vreemdeling dit pensioen nog steeds ontvangt. Het is evenmin kennelijk onredelijk om te besluiten dat, indien niet blijkt dat deze vreemdeling onvermogen is en niet met bewijskrachtige stukken aantoont dat zijn inkomen, gelet op de levensduurte in zijn land van herkomst, niet volstaat om in zijn levensonderhoud te voorzien, niet zonder meer kan aangenomen worden dat hij ten laste is van een familielid. Door te benadrukken dat zij voldoet aan de andere voorwaarden die bepaald zijn in de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet toont verzoekster ook niet aan dat verweerder verkeerdelijk of op kennelijk onredelijke wijze concludeerde dat zij onvoldoende aantoonde ten laste te zijn van burger van de Unie.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK